

ordinært Tilskud fra det offentliges Side, naar det maatte være rigtigt at gaa dertil, og de anbefalede i øvrigt ogsaa, at noget saadant skete.

Det forekommer mig, at hvad enten man nu vælger Arbejdsløshedskassegrundlaget til ekstraordinær Ydelse, eller man vælger Hjælpekassegrundlaget, kan man ikke hævde, at noget af disse Grundlag er et ideelt Grundlag. Men Hjælpekassegrundlaget har den store Fordel, at man under disse ekstraordinære Forhold først og fremmest kan tage et meget stærkt Forsørgerhensyn, og det lægger jeg for mit Vedkommende megen Vægt paa. Dernæst maa det bemærkes, at man i over 1 000 af Landets Kommuner kan faa Skønnet til Hjælp ved Fordeling af Hjælpen og til den Kontrol, der ogsaa maa være, og endvidere er der ogsaa dette, at naar man hjælper gennem Hjælpekassen, er man ikke nødt til at tage de Hensyn til de faglige Lønsatser, som naar man hjælper gennem Arbejdsløshedskassen.

Nu er det ganske vist saaledes, at det Skøn, jeg taler om her, ikke kan gøre sig gældende i alle Kommuner, det kan, som jeg sagde, gøre sig gældende i over 1 000 af Landets Kommuner, men ikke i alle, for der vil være Kommuner, der er saa store, at det ikke kan nytte, at vi hengiver os til den Tanke, at et Skøn over en ekstraordinær Hjælp kan gøre sig gældende, naar Antallet af dem, der skal hjælpes, bliver saa betydeligt. Derfor foreslaas det ogsaa i dette Lovforslag, at i København og paa Frederiksberg og i Kommuner, der har mindst 20 000 Indbyggere, skal den her i Lovforslaget omhandlede Hjælp ydes efter Regler, der fastsættes af Indenrigsministeren efter Indstilling af Hjælpekassebestyrelse og Kommunalbestyrelse. Disse Regler vil da kunne udarbejdes, og der vil gennem den Instans, der sluttelig skal fastsætte dem, kunne blive taget de fornødne Hensyn, altsaa f. Eks. til Ensartetheden, hvor Forholdene er ens, og hvor der er Tale om Nabokommuner o. s. v.

Statstilskuddet er foreslaaet sat til $\frac{3}{5}$, altsaa noget højere, end man i den tidligste Tid var inde paa, men saaledes som alle Forhold har udviklet sig, har jeg ment, at det var forsvarligt.

Lovens Krav er, at der *skal* tages ganske overvejende Hensyn til Forsørgerpligten. Man kunde rejse det Spørgsmaal, om man ikke helt kunde holde sig til Forsørgerne, men det har jeg ikke ment kunde lade sig gøre, selv om det jo er rigtigt nok, at ovenpaa en saa god Arbejdstid, som der dog har været i en længere Periode — vi var jo i Sommer nede paa en ganske minimal Arbejdsløshed —, kunde man forvente, at i alt Fald de yngre Arbejdere, de ugifte Arbejdere, havde lagt saa meget til Side til Vinterperioden, at de i Forbindelse med den ordinære Arbejdsløshedsforsikring, som de havde tegnet, kunde klare sig Vinteren igennem. Man kan dog ikke se bort fra Muligheden af, at der ogsaa blandt disse er Folk, der uden egen Skyld har været saa længe arbejdsløse, at de kan komme til at trænge til Hjælp, og derfor indskrænker Lovforslaget sig til at fastslaa, at der skal tages et aldeles overvejende Hensyn til Forsørgerpligten.

Jeg talte før om den saakaldte nedsatte Arbejdstid, og jeg vil gerne sige, at der kan under den forekomme Tilfælde, hvor det vil være rigtigt — og her vil jeg i endnu langt stærkere Grad understrege Forsørgerhensynet — at aabne Adgang til at yde saadan Hjælp. Derfor gaar Lovforslaget ogsaa ud paa, at i Tilfælde, hvor Arbejdstiden er nedsat med mere end en Trediedel af den normale Arbejdstid, vil der være aabnet Adgang til at komme til Hjælp. Man har fremhævet Vanskelighederne ved hele dette Spørgsmaal, og man har spurgt, om der ikke i dette Forhold kunde ligge en Præmie paa at komme ind paa en mere udstrakt Anvendelse af nedsat Arbejdstid, end det egentlig var naturligt og ønskeligt. Jeg mener imidlertid ikke, at der ligger nogen Fare i dette Forhold. Jeg føler mig ganske overbevist om, at enhver Industrileder i egen Interesse vil søge at holde sin Virksomhed gaaende saa stærkt som muligt, og kun hvis det er strengt nødvendigt komme ind paa at nedsætte Arbejdstiden.

Det er bestemt i dette Lovforslag, at den Ydelse, der saaledes kan gives, i intet Tilfælde maa overstige $\frac{2}{3}$ af Stedets almindelige Arbejds løn og tillige ikke overstige $\frac{2}{3}$ af den faglige Løn. Det er jo en